

голъмия му синъ, роденъ отъ Елеонора Савойска, за да го провъзгласятъ първо за регентъ, а после за краль.

Анри бързаше да изпревари пристигането на младия Монферато. Въ джоба му стоеше дръзкиятъ, отровно обиденъ памфлетъ, който трубадурътъ Елиасъ Каирелсъ бѣ разпространилъ противъ ломбардския маркизъ. „Този ба-стардъ на Монфератския родъ предпочита да навлѣче монашеско расо, отколкото да размахне браненъ мечъ“. Можеби, най-сетне жилото на оскръблението щѣше да се забие въ сърдцето на благородния момъкъ, който не желаше да наруши правата на преродения си братъ.

Затова императорътъ искаше да осигури вѣрността на югозападната частъ на империята си.

Следъ като остави въ Константинополъ Пайенъ д'Орлеанъ и Мило дьо Брабанъ, заедно съ маршала Вилхардуенъ, той изпрати Лиенардъ дьо Хелезъмъ въ Вериса, Херберъ въ Виза, като укрепилъ и засили съ войски най-важнитѣ кастели. После събра всички останали войски въ Родосто и потегли по друма, който следваше все близо край морския брѣгъ, къмъ столицата на невѣрнитѣ ломбарди.

На три лѣти той спира за почивка войскитѣ си при Апросъ, Малгара и Русионъ. Но когато стигна въ Кипсела, предъ него се изпрѣчи огромна, страшна рѣка — Хебъра. И войскитѣ му се побояха да прегазятъ буйнитѣ ѝ води. Ала презъ нощъта, когато тѣ останаха въ града, завардени отъ непоносимия и невиданъ до тогава по тия мѣста студъ, рѣката замръзна.

Удивени и изплашени, ромейтѣ, тълкуваха съ гежки въздишки необикновеното явление. Защото тѣ бѣха чували отъ своитѣ старци, че който премине Хебъра, безъ да се измокри, ще царува тридесетъ и две години надъ тия земи. А никога до тогава тази огромна, бързо течаша и дълбока рѣка не бѣ се смразявала повече отъ дебелината на единъ денаръ.

Явно бѣше, че Богъ закриля този мѣдъръ, храбъръ и благъ владѣтель. Тогава тѣ направиха всичко, за да улеснятъ преминаването на безкрайната вѣрволица войски.